

ОТМИНАТА

На младостта ѝ бѣлитѣ цвѣтя
не бѣха вечерна тѣга познали,
и съ тѣхъ окитена вървѣше тя
да буди радостъ въ чуждитѣ печали;
въ очитѣ ѝ на пламенни възторзи
разискряха се пламенъ рой звезди,
и жаждаха милувки дветѣ рози
напѣпили връхъ нейнитѣ гърди.

Тя въ златолунна нощъ ме позова
на праздникъ, на безименни наслади,
но, неразбрала грѣшнитѣ слова,
душата девствена се не обади,
че спѣха въ нея, първи сънь заспали,
на младостта ми бѣлитѣ цвѣтя, —

а днесъ по нея всѣки погледъ жали,
че тѣ цвѣтятъ, ала повехна тя. . .